

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

44. An qui accedit ad communionem cum distractione voluntaria, aut cum affectu alicuius peccati venialis, communicando peccet venialiter? Ex p. 3. tr. 4. r. 31. p. 183.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

vel. de panit. part. 4. tamen si peccatum tale sit, vt non modò inuehat defectum gratiæ, sed etiam specialiter sit annexa ex præcepto Ecclesiæ repulsa à communione, (quale est peccatum propter quod quis excommunicatione percutus est) non dubito quin excommunicatus superflite ea labe ad Eucharistiam accedens duplici mortali peccato contamineatur, altero contra legem de perceptione Eucharistiæ in gratiâ, altero contra legem de abstinendo ab Eucharistia per tempus excommunicationis; sicut dupliciter peccat, qui se ingurgitat, quo tempore indictum erat ieiunium: nam & temperantiam, & Ecclesiasticam ieiunij legem violat, & ita rectè in præfenti negotio Bonacina quæst. 6. de Eucharist. part. 1. num. 34 contra Vasquez 3. part. dist. 207. n. 5. cui suffragatus videtur Diana part. 2. tract. 14. resol. 22. Huc vsque Raynaudus.

2. His tamen non obstantibus ego cum Vasquez iterum negatiuam sententiam doceo, quia vtrumque præceptum est ex eodem motiui Religionis, cuius intuitu legislatore humano remouetur ille indignus ne recipiat Eucharistiam, sed plura præcepta non multipliciant peccata, quando oriuntur ex eodem motiui. Ergo talis circumstantia non est explicanda in confessione, quia non variat speciem. Et ita nouissime hanc sententiam docet etiam Ioannes de Lugo de sacrament. Eucharist. disput. 14. scilicet. 1. num. 20. vbi quo ad praxim existimat hanc doctrinam esse veram, nec oportere explicare vtrumque illud præceptum, quia licet præceptum humanum non habeat fortasse totum motiuum quod habet præceptum diuinum, hæc tamen habet totum motiuum, quod habet præceptum humanum, nempe remouere ab hoc Sacramento indignos, ex quo motiui remouentur ab Ecclesiâ excommunicati, etiam quando sunt in statu gratiæ, propter indignitatem aliquam præcedentem, licet non sint nunc peccatores; sicut & remouentur non ieiunij, propter eandem reuerentiam Sacramenti, licet sint in gratiâ. Ille ergo qui explicat se accepisse Eucharistiam indignè, seu in statu peccati, iam explicat sufficienter malitiam, quæ sumitur etiam ex prohibitione Ecclesiæ, scilicet se peccasse contra præceptum remouens indignos ab hoc Sacramento, in quo motiui conuenit vtrumque præceptum. Ergo, &c.

RESOL. XLIV.

An qui accedit ad Communione cum distractione voluntaria, aut cum affectu alicuius peccati venialis, communicando peccet venialiter? Ex part. 3. tract. 4. Res. 1.

§. 1. Affirmatiuè respondit Fillucius tom. 1. tract. 4. cap. 7. num. 206. vbi sic ait: Potest euenire, vt peccatum veniale sit circumstantia actus communicandi, vt si fiat ob vanam gloriam, vel quia cum distractione voluntaria, & sic proculdubio erit peccatum veniale, quia ille actus non habet circumstantias debitas, quarum vna est, vt fiat ob bonum finem, & sine actuali euagatione, saltem voluntaria. Ita ille, & Reginaldus tom. 2. lib. 29. cap. 6. q. 2. n. 100. cum aliis.

2. Contrariam sententiam docet Sancius in selectis disputatiombus, disput. 23. num. 32. vbi asserit, Secundo responderetur in nostra opinione nullum peccatum committi ob communionem cum distractione. Nec obstat, quod qui erat distractus, peccet venialiter præter peccatum in quo est, quia attentio est de substantia orationis, cum enim sit

Tom. II.

loquutio ad Deum; attentè loqui debemus, aliàs irreuerentia fieret ei, cum quo loquimur. At suscipere Eucharistiam, cum non sit loquutio, sed manducatio, non requirit sub præcepto attentionem, bene tamen sub consilio, nec iniuria fit cibo si distractè sumatur, quapropter qui consulit, vt quis distracta mente non accedat ad Eucharistiam, non consulit id ob reuerentiam; cum nulla irreuerentia fiat, sed vt à peccato cesset, qui est in illo. At supposito, quod consilium attentionis sequi nolit, non ob id retrahendus est à communione, cum melius bonum sit adhuc sine attentione communicare, quam à sacra mensa recedere ob defectum attentionis. Sic Sancius.

3. Pro qualis sententia faciunt Sà ver. Eucharistia, num. 22. Petrus de Ledesma in summa, tom. 1. de Sacramento Eucharist. cap. 11. conclus. 5. vbi ita ait. [Nopeca venialmente, el que llega à este Sacramento con conciencia y afecto de pecado venial, porque llegará con pecado venial à este sacramento no es contra precepto alguno, ni importa irreuerencia ninguna, luego, no es pecado venial. Verdad es que puede acontecer que la misma obra de comulgar sea pecado venial particular, por hazerle con pecado venial. Lo primero, si la tal obra de comulgar se ordena al fin del pecado venial, como si vno comulgasse por vana gloria, de suerte que la vanidad fuesse el motiuo para comulgar. Lo segundo, si el pecado venial consistiessse en alguna irreuerencia exterior en el recibir del sacramento, como si al tiempo del comulgar estuuiessse vno hablando palabras ociosas, ò de burla, ò hizessse otra cosa semejante.] Sic Ledesma. Sed aliqui absolute asserunt, qui cum affectu, vel actuali peccato veniali sacramentum Eucharistiæ sumit, committere aliud veniale cuiusdam irreuerentiæ, ac sacrilegij; ita Doctores, quos citat, & sequitur Layman in Theol. mor. lib. 5. tract. 4. cap. 6. n. 3.

RESOL. XLV.

An quis possit in die Veneris Sancto communicare? Et notatur obiter, licere indiscriminatim omnibus Sacerdotibus in die Sabbati Sancti prinatim celebrare, & qui voluerit in dicta die Missam celebrare, & ante solemnem poterit Missam Sancti in die contingens, aut votiuam aliquam celebrare. Ex part. 4. tract. 4. & Misc. Res. 237.

§. 1. Negatiuè respondet Francolinus de Horis canonici cap. 30. num. 12. & videtur docere Innocentius I. in epistol. 2. ad Decentium, cap. 4. & refert in canon. Sabbati, de consecr. distinct. 3. dum ait, traditionem Ecclesiæ habere in isto biduo (id est, in Feria sexta, & in Sabbato Sancto) Sacramenta penitus non celebrari; & Missale Romanum ita asserit: Hodie (id est, Feria quinta) Sacerdos consecrat duas Hostias; quarum vnâ sumit, alteram referuat pro die sequenti, in qua non conficitur Sacramentum; referuat etiam aliquas particulas consecratas, si opus fuerit pro infirmis; ergo solum, infirmis licet in ea Feria sexta communicare.

2. His tamen non obstantibus affirmatiua sententia vera est, quam docent Vasquez, Suarez, Layman, & Tannerus, quos citat, & sequitur Gaspar Hurtado de Sacramento. disput. 4. de sacrificio Missæ difficult. 3. quia id in nullo iure prohibitum inuenitur, nam Innocentius in dicta Epistola loquitur de celebratione, non de communione, dicit enim in illa die non celebrari, id est non consecrari

Sup. hoc in Res. seq. & supra in Res. 37. cursum id sine. §. Verum. & in tom. 8. tr. 4. Res. 46.

Q. 2. consecrari